

(1) Znamo da Vam je sveti Augustin vrlo važan, ali koji su Vam još svetci i drugi uzori pomogli u Vašem rastu kao kršćanina?

(2) Želio bih Vam postaviti pitanje o Vašim godinama kao misionara u Peruu. Koju uspomenu ili koje iskustvo čuvate kao dragocjeno blago iz tih godina?

U godinama formacije i svećeničke službe imao sam milost upoznati mnoge likove svetosti koji me prate na mom putu. Osobito pamtim trojicu.

Prvi je sveti Ivan Zlatousti, to jest "zlatnih usta", nadimak koji je ovaj crkveni otac zaslužio svojom rječitošću. Prije svoga krštenja, koje se zbilo 368. godine, proučavao je filozofiju. Potom se posvetio tumačenju Svetoga pisma zajedno s drugim mladima iz Antiohije, svoga rodnoga grada. Nakon iskustva pustinjačkog života posvetio se službi Crkve kao svećenik i biskup. Noseći u srcu riječ Božju, dijelio ju je svima, dosljedno svjedočeci istinu Evanđelja nasuprot krivovjermima svoga vremena. Osobito su me se dojmile njegove predivne kateheze koje sjedinjuju ljubav prema istini i čestitost života.

Drugi svetac jest Toma iz Villanove, augustinac koji je bio pozvan postati pastirom Crkve. Bio je Španjolac. Studirao je na Sveučilištu u Alcalái, zadobivši svojom mudrošću poštovanje cara Karla V. Postavši biskup Valencije, pokrenuo je snažno djelo crkvene obnove, osobito među klerom, potičući braću na ustrajnost u molitvi, čistoću i poslušnost. Njegova gorljiva ljubav prema bližnjemu ohrabivala me je u trenutcima kušnje.

Treći suputnik na mojem putu jest sveti Turibije iz Mogroveja, također Španjolac. U XVI. stoljeću bio je misionar u Peruu, gdje se s velikim žarom posvetio evangelizaciji Indijanaca učeći njihove jezike. Sveti Turibije sjedinio je intenzivan molitveni život s brigom za pravednost, osobito protiv kolonijalnih nepravdi i pokvarenosti. Zato je za mene on uzor predanja narodu, napose najsiromašnjijima, u ime Krista.

Promatrajući živote tih svetaca, rekao sam sebi, poput svetoga Augustina: ako su oni mogli, zašto ne bih i ja? (usp. *Ispovijesti* VIII, 27). To pitanje rado povjeravam i vama, pozivajući vas da birate uzore dobra života koji će biti privlačni i vama samima i drugima.

Što se tiče godina provedenih u Peruu, kao misionar i biskup, ponajviše pamtim svjedočanstvo vjere naroda, obilježeno mnogim poteškoćama, ali ispunjeno nadom. Upravo me je susret s ranama i radostima naroda učinio da uzrastem na putu nasljedovanja Isusa. Dok sam ga naviještao, i sam sam se preobražavao Evanđeljem, iskusivši da riječ Gospodnja donosi mir tamo gdje vlada sukob, postajući za sve izvor pomirenja i pravednosti.

(3) Što smatrate da nam može pomoći da prepoznamo glas Božji među tolikim drugim glasovima?

(4) Kako mi, koji smo i sami u traženju, možemo pratiti druge na njihovu putu otkrivanja ljepote vjere?

Da bismo prepoznali glas Božji, prije svega nam može pomoći šutnja, koja pogoduje sabranosti i pozornosti. Kada tražimo šutnju, odlučujemo što ne slušati i kojim se šumovima ne dati omesti. Oslobađajući se buke tisuću glasova, prepoznajemo da jedni zavode naše želje, drugi nas zarobljavaju, a ne hrane, a treći govore iz vlastite koristi. U šutnji shvaćamo da prolaze ideologije, a istina ostaje.

Kao drugo, budite sigurni da Bog dobro poznaje naš glas: On vas sluša i odgovorit će vam. Izrazite ono što nosite u srcu. Kaže psalam: "Onaj koji je uho načinio, zar da ne čuje?" (Ps 94,9). Taj naš unutarnji govor postaje molitvom, hvalom, prošnjom kada ga povjerimo Jedinomu koji ga može čuti. Molitva je, naime, slobodan glas jer ne govori da bi se opravdala, da bi pokazala našu spremu ili nas učinila važnima. Kada mi sami postanemo molitvom, Gospodin nam odgovara svojom Riječju, koja tijelom postade radi nas, ponovno nam govori da nas ljubi svim svojim bićem.

Treće, da bismo prepoznali glas Božji, potrebno je slušati Njegovu živu Riječ, koja je Krist, čiji glas odjekuje u Crkvi koja je Njegovo Tijelo. On ispunja sva Pisma, Stari i Novi zavjet dan ljudima kao obećanje spasenja. Euharistijsko klanjanje, koje ćemo večeras zajedno proživjeti, upravo je prikladno mjesto za šutnju, za oslobađanje srca i za izricanje samih sebe pred Gospodinom, stupajući u dijalog s Njime koji je rječit u svojoj ljubavi pretvorenoj u hranu za čovječanstvo. Nadalje, predragi, kako biste pratili druge u otkrivanju ljepote naše vjere, sjetite se da nitko od nas nije rođen učiteljem te da smo pred Gospodinom uvijek učenici. Dijelite stoga svoj duhovni put, svjedočeći ga dosljednošću života: volja da slijedimo Isusa neprestano će nas obnavljati, osobito u času napora. On ide našim korakom i rasvjetljuje put: po uzoru na Učitelja, upravo vas na to pozivam, kao pastire, odgojitelje i prijatelje. Ako molite s ljubavlju, mladi će spoznati važnost molitve. Ako gorite vjerom, prenosit ćete njezin živi oganj. Ako ostanete vjerni svome pozivu, odražavat ćete njegovu privlačnu milost. Odgajajte stoga za razlučivanje, znajući da se svaka krjepost prenosi u odnosu slušanja koji prerasta u dijalog. Ne kao ideja, nego u svetosti prokušanog života blistaju lica supružnika i roditelja ispunjenih ljubavlju, mudrih svećenika te redovnika i redovnica posvećenih Bogu radi služenja bližnjima. Blizina Isusova osjeća se i u našim padovima, kao i kada postajemo pružena ruka i bratski zagrljaj da se međusobno podupiremo na putu.

(5) Kako možemo živjeti kao mladi predani kršćani u ovome društvu?

(6) Koje konkretno poslanje želite povjeriti mladima Crkve?

Tijekom stoljeća povijesti Crkve mi kršćani živjeli smo u svakovrsnim društvima, prolazeći promjene kultura koje smo dijelili i pomogli oblikovati. Jedan drevni tekst, Poslanica Diognetu,

donosi nam lijepu misao: “Što je duša u tijelu, to su kršćani u svijetu” (VI). To je naš način života: učenici Isusovi uvijek su suvremenici, ali nikada zarobljenici prolaznoga vremena. U Kristu smo slobodni! On nas je oslobodio svojom ljubavlju. Po toj ljubavi ostajemo slobodni pred svakim pritiskom i obmanom. Slobodni smo od pomodnosti jer smo učenici istine; otvoreni smo budućnosti jer znamo da nas ne očekuje smrt. Naprotiv, smisao povijesti u vječnom je zajedništvu života koje Bog pripravlja svima. U toj ste perspektivi, osobito vi mladi, pozvani dati novo usmjerenje društvu, postajući nositelji promjene, počevši od svakodnevnih odnosa: od obitelji, preko sveučilišta, do rada. Gledajući vas, dragi mladi, ispunjene ovim zaraznim poletom koji proizlazi iz vjere, s nadom mislim na vašu sposobnost svjedočenja Krista u svijetu, pa i u digitalnoj stvarnosti, da prenosite vrijednosti i ljepotu Evanđelja (usp. *Christus vivit*, 105; *Pozdrav u jubileju digitalnih misionara*, 29. srpnja 2025.). Idite, to je vaše poslanje!

Stoga vas pozivam, sve zajedno, budite sol zemlje i svjetlo svijeta (usp. Mt 5,13). Da bismo tako živjeli, potrebno je najprije razumjeti sadašnje društvo i u njemu mudro prebivati, kako bismo ga potom preobražavali kao svjedoci Evanđelja. Mladi kršćanin postaje, naime, svjetionik radosti i u kušnji, dajući okus stvarnosti jer u njoj živi kao osoba koja okus života crpi iznutra, ne čekajući da mu ga pruže bogatstvo, užitak ili moć. To je naša sloboda, koja ima svoj izvor u vjeri, sposobnoj dati svjetlo i dobar okus svakom društvu, svakom ljudskom iskustvu. Kada život izgubi okus, kao da nam je oduzet: više ga ne osjećamo svojim. Pred prazninom ravnodušnosti i bezvoljnosti, pred nasiljem rata i laži, budite iskra novoga čovječstva.

Poslanje koje vam povjeravam upravo je ovo: biti ljudi. Da, budite ljudi! Muškarci i žene od krvi i mesa. Ne prividi, nego pouzdana lica. Ljudi koji traže pravednost jer za njom gladuju poput svagdašnjega kruha. Ljudi koji žele pošten i ispravan život jer rado čine drugima ono što žele da drugi čine njima. Budite ljudi kao što je Krist – savršeni Čovjek, Uskršli koji s nama dijeli povijest u svakome vremenu. Njegujući to nastojanje, gledajte na apostole, na prve kršćane, stanovnike poganskoga svijeta. Po njihovu primjeru budite misionari Evanđelja usred materijalnih i duhovnih siromaštava našega vremena, znajući da je naša vjera način života koji se ostvaruje u ljubavi. To je, draga mladeži, krjepost koja više od svih preobražava povijest.

Hvala!